

давать изясненіе на разума и кои-то сж пріятны за прочитаніе или слушаніе; друго-яче разказникъ-тъ досаждава на читатели-ты; или слышатели-ты.

Ясно-сть-та играе голѣма ролж въ съчиненіе-то. То, за да възбуди любопытство-то и привлече вниманіе-то, отъ сичко друго, трѣбва да е вразумително, а за да се разумѣва добръ, трѣбва да си има ясность-тъ.

Расказваніе-то е ясно, когато нѣща-та, лица-та, врѣмена-та, мѣста-та ся отличавать съ чистотж, и ся разбирать добръ разны-ты узроцы, кои-то причинявать, развивать и давать конецъ на главныя прѣдмѣтъ и на прибѣвки-ты.

Вѣроятность-та сжществува тогава въ расказваніе-то, когато съчинитель-тъ не казва ничто противно на здравия разумъ, и сичко-то расказваніе е за вѣрваніе. Прочее когато говори за единъ прѣдмѣтъ, трѣбва да е съобразенъ на характера, нравы-ты, и обичаи-ты на лица-та, на народы-ты и съгласенъ съ врѣмена-та, мѣста-та, обстоятелства-та и друг.

Занимательность-та (1), въобще е една душевна благосклонность, коя-то ны прави да ся прилѣпваме у прѣдмѣта. Изъ едно повѣствованіе, въ едно живописаніе, въ единъ сѣтиж, въ едно какво да е съчиненіе, това душевно движеніе привлечя вниманіе-то ни, и възбужда любопытство-то ни съ неспокойность, съ страхъ съ милость съ удивленіе и проч.

(1) L'intérêt.